

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπεργασίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαν. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγέλου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰομένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, (25 Φεβρουαρίου) 10 Μαρτίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 13

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Τὰ στάχρα, ὠριμα πιά, ἔγυραν μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ νερά κι' ἡ σιτοδεία χάθηκε δόλοτα.

Ἡ Ζίνα προσπάθησε καὶ τότε ν' ἀνακουφίσῃ τοὺς χωριανούς, μὰ ὁ πρῶτος ζήλος τῆς εἶχε σβύσει. Ἐβρίσκει πρόφασιν τὴν ἀπαγόρευση τοῦ θεοῦ τῆς, ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀνακατώνεται μὲ τὸν ὄχλον, καὶ παραμέλησε κάθε καλὴ πράξη.

Ἀλοιμονο! Εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ λησμονῇ κανεὶς τίς ξένες δυστυχίες!

Ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος ἀφιέρωσ' ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸ γιὰ κείνους ποῦχε βλάβαι ἢ θορυμνία. Μὰ τὴ θεήθεια αὐτῇ δὲν τὴ συνόδευε οὐτ' ἕνας λόγος συμπαθείας. Καὶ τὰ καλὰ λόγια ἀξίζουν καμμιά φορά ὅσο κι' οἱ ὀλικὲς βοηθεσίες.

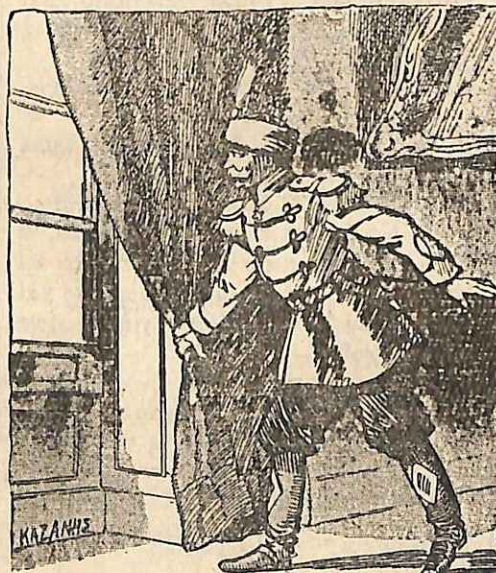
Τὸ καλοκαίρι πέρασε καὶ γύρισαν στὴν πόλιν. Ἦταν Σεπτέμβρης. Ὁ θεὸς τῆς Ζίνας ἀρχισε νὰ φροντίζῃ γιὰ τὰ μαθήματά τῆς. Ὁρῶντες ὁλόκληρες ἐθυσίαι γιὰ νὰ καταρτίσῃ τὴ πρόγραμμα. Μὰ ἡ Ζίνα κάθε ἄλλο εἶχε στὸ νοῦ τῆς τότε παρὰ τὴ μελέτη. Βριακόταν σὲ μιὰ περίοδο ἐπαναστατικὴ καὶ δὲν ἔπαυε ἀπὸ λόγια. Ἦθελε νὰ διαλέγῃ μόντῃ τῆς καὶ τὴν ὥρα καὶ τὴν ὕλη τῆς διδασκαλίας.

Ἡ κυρία Ροζεμόντ, ἡ ὑπομονετικὴ κυρία τῆς τιμῆς, πῆγαινε νὰ τρελλαθῇ: Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς ἔκανε παρατηρήσεις, ἡ Ζίνα τὴν ἀπόπειρε καὶ πολλὰς φορές, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, συλλογιζόταν πόσο πολυτιμὰ ἀγαθὰ εἶναι ἡ ἀνεξαρτησία κι' ἡ ἐλευθερία.

Ὡστόσο ἡ φήμη ἔχει φτερά καὶ δὲν ἔμεινε μόνο μέσα στ'

ἀνάκτορα. Σ' ὅλη τὴ χώρα εἶχε γίνῃ γνωστὸ πὺς ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἦταν ἀληθινὸς τυραννίσκος κι' οἱ διαδόσεις, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, κυκλοφοροῦσαν ἐξογκωμένες καὶ παραμορφωμένες.

Στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια φυσοῦσε

«Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀνοίκε τὴ μπαλκονόπορτα...»
(Σελ. 97, στ. γ.)

ἄνεμος ἀνησυχίας: κανεὶς δὲν εἶχε ἀμφιβολία πὺς ἡ ἐποχὴ ἦταν κρίσιμη καὶ τὸ μέλλον γεμάτο κινδύνους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ὁ Μαρούσης

Γιὰ λίγον καιρὸ, στὸ παλάτι ἔγινε

ἡσυχία. Ἡ Ζίνα ἐπὶ τέλους ὑποτάχθηκε, ὅλα πῆγαινε καλὰ κι' ὅλα ἔδειχναν πὺς ὁ φετεινὸς χειμῶνας θὰ περνοῦσε μ' εὐτυχία καὶ γαλήνη.

Ἐνα βράδυ τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἡ γυναίκα του κι' ἡ Ζίνα εἶχαν μαζεσθῇ στὴ βιβλιοθήκη. Μεγάλᾳ ἐπιχρυσὰ πολυφωτὰ ἔλαμπαν στὴ σάλα ἐκείνη. Ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος ἔγραφε σ' ἕνα τραπέζι, ἐνῶ ἡ μικρὴ Βασίλισσα, ἑξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, μιλοῦσε μὲ τὴ θεὰ τῆς.

Ξαφνικὰ ἕνας μακρινὸς θόρυβος τοὺς τράβηξε τὴν προσοχή.

Ἀκουγόταν φωνὲς καὶ λόγια ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τί ἔλεγαν. Μὰ ὁ ἦχος τῶν βημάτων καὶ τῶν φωνῶν ἄφινε μιὰν ἐντύπωση τραγικὴ.

Ὁ πρίγκηψ πήδησε ἀπὸ τομα ἀπ' τὴν καρέκλα του.

—Κάτι κακὸ εἶναι! φώναξε.

Ἀνοίξε τὴ μπαλκονόπορτα κι' εὐθὺς ἀκουστήκαν καθαρά, ἀνάμεσα σ' ὄχλοβοή, αὐτὲς οἱ λέξεις:

—Ζήτη ὁ Ἑρρίκος Ἰσλάζ!.. Ζήτη ὁ Ἑρρίκος Ἰσλάζ!..

Καθὼς ἀκουσε αὐτὲς τίς φωνές, ἔγινε κατάχλωμος. Μπήκε ἀμέσως στὸ νόημα. Τὰ μάτια του πέταξαν ἀστραπὲς κι' οἱ γροθιὲς του σφίχτηκαν μὲ πείσμα.

—Δὲ θὰ σταθῶμε νὰ μᾶς διώξουν, εἶπε.

Χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἐνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε.

—Γρήγορα τ' ἀλογό μου!

Ἡ πρίγκηπισσα ἔδλεπε πὺς ὁ ἄντρας τῆς δὲν ἀκούε παρὰ μόνον τὴν τόλμη του, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ κινδύνους. Ἐπείσε στὸ λαϊμὸ του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ περιμένῃ στὸ παλάτι τὸν ἐχθρικό ὄχλον.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀκούει τίποτα.

—Ἐχω ἀνάγκη ἀπ' ὅλο μου τὸ θάρρος,

«Μιὰ μεγάλη διαδήλωση διενυθνόταν στὸ παλάτι...» (Σελ. 98, στ. α.)

της λέει. Μή μου τὸ παίρνεις μὲ τὰ παρακάλια σου!

Κι' ὁρμᾷ στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ ντυθῇ.

Σὲ λίγα λεπτά ξανάρχεται μὲ τὴ μεγάλη του στολή, μὲ τὸ στήθος γεμάτο παράσημα, μὲ κυλόττα ἀπὸ ἄσπρο δέρμα καὶ μὲ σκούφο στολισμένο μὲ πλούσιο λοφίο. Κρατῇ μαστίγιον στὸ χέρι. Δυὸ ρεβόλβερ φαίνονται στὴ ζώνη του.

— Ἀντίο, Βαλεντίνα! Ἀντίο, Ζίνα! Καὶ τίς σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκείνους κλαίνε. Θέλει νὰ τίς καθουχάσῃ.

— Μὴν κλαίτε. Σὲ λίγην ὥρα θάμαστε ἡσυχοί.

Κι' ὁρμᾷ ἔξω, στὸν κίνδονο.

Τίποτε λιγώτερο, τίποτε περισσότερο: Στὸ βασιλεῖο τῆς Ζίνας εἶχε ἀνάψει ἐπαναστάση.

Ὅπως τὰ παιδιά, ἔτσι κι' οἱ λαοὶ ἀγαποῦν τίς ἀλλαγές.

Τὰ παράπονα μεγάλωναν μέρα μὲ τὴ μέρα, οἱ δυσανεκτοί μὲν πληθύναν, ὁ σύμβουλος Μάρφας δὲν ἔχανε εὐκαιρία νὰ συκοφαντῇ τὴ Βασίλισσα.

Ξαφνικά, σύμφωνα μὲ τὰ προσχεδιασμένα, ἐφάνηκε ὁ πρίγκιψ Ἰσλάζ. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό: ὁλος ὁ λαὸς τὸν υποδέχτηκε μὲ ζήτηκραυγές.

Ὁ ἀρχιστράτηγος, ποὺ ἦταν στὴ συνομοσπία, τοῦ παράδωσε τὸ ξίφος του. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας τοῦ ὑποσχέθηκε βοήθεια καὶ προστασία.

Λίγες ὥρες ὑποσχέσεις ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ πείσουν τὸν ὄχλο, ποὺ κοιτοῦσε μαγευμένος τὴν ὥραία κορμοστασιὰ τοῦ πρίγκιπος πάνω στὸ περήφανο λευκὸ τοῦ ἄλλο.

Κι' ἔτσι, σὲ λίγες στιγμές, μιὰ μεγάλη διαδήλωση, ποὺ σὲ κάθε βήμα γινόταν πολοπληθέστερη, διεκδύονταν στὸ παλάτι.

Ἡ πριγκήπισσα κι' ἡ μικρὴ Βασίλισσα, μαζωμένες σιωπηλὰ σὲ μιὰ γωνία, περίμεναν τὴ σωτηρία ἢ τὸ θάνατο κι' οἱ καρδιές τους χτυποῦσαν δυνατὰ.

Ὡστόσο οἱ φωνὲς ἀκούγονταν πλησιέστερα. Ἦσαν σὰ μιὰ θύελλα ποὺ τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ στὸ διάβα της καταστρέφει τὰ πάντα.

Σὲ λίγο διέκριναν ἕναν ὄχλο ὥπλισμένο μὲ πιστόλια, μὲ δρεπάνια μὲ μαχαίρια καὶ μὲ ρόπαλ' ἀκόμα, ν' ἀνεβαίνει τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποδῶγα—στὸ παλάτι.

Ἡ κινητὴ γέφυρα ὅμως εἶχε σηκωθῇ. Τὰ χαντάκια, γεμάτα νερό, προστάτευαν γόρω-γόρω τὸν πύργο.

Σ' ὅλη τὴν πρόσοψη ποὺ ἔδλεπε πρὸς τὴν πλατεία, τὰ παράθυρα ἦσαν κλεισμένα.

Ὡστε ὁ ἐπαναστατικὸς ὄχλος θὰ

πολιορκούσε τὸ παλάτι, ποὺ δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ περισσότερο ἀπὸ δυὸ-τρεις μέρες, γιὰτὶ δὲν εἶχε οὐτε τροφές, οὐτε πολεμοφόδια.

Ξαφνικά, μὲς ἀπὸ τὰ ὥπλισμένα πλήθη, προχώρησ' ἕνας ἐφιππος ἀγελιαφόρος.

Ἐφερε στὸ στόμα του μιὰ σάλπιγγα ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὴ ζώνη του κι' ἄφισε μερικὸς συρτοὺς ἤχους.

Ἐγινε θαθεῖα σιωπὴ. Τότε ἐκείνος φώναξε:

— Ἡ ἐκπρωτὴ Βασίλισσα μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ της καὶ τὴ ζωὴ τῶν δικῶν της, ἀρκεῖ νὰ παραδοθῇ.

Ἡ Ζίνα εἶχε ξαναδρεῖ τὴ γαλήνη της. Μόνο τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν κι' ἔδειχναν μιὰν ἀνέκφραστη συγκίνηση.

— Νὰ παραδοθῶ;.. Νὰ πέσω στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ὄχλου; Ποτέ!

— Ναί, ἀλλὰ ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος δὲ φαίνεται. Δὲν ἔχομε δυνάμεις καὶ πρέπει νὰ συνθηκολογήσουμε, εἶπε ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα.

— Ποτέ! Ἐξάνει ἡ μικρὴ Βασίλισσα.

— Μά, ἔρρεις, Ζίνα...

Νέο σάλπισμα ἀντήχησε κι' ἔγινε πάλι σιωπὴ.

Ἡ ἴδια φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέγῃ:

— Ἐάν, μετὰ τὸ τρίτο σάλπισμα, ἡ Βασίλισσα δὲν παραδοθῇ, τὸ παλάτι θὰ κηρυχθῇ σὲ κατάστασι πολιορκίας καὶ δὲν ἀναλαμβάνουμ' ἐθθὼν γιὰ τὸ αἶμα ποὺ θὰ χυθῇ.

Ἀπὸ τὴ χιραμάδα ἐνὸς παραθύρου, ἡ Ζίνα εἶδε τὸν ὄχλο ποὺ οὐρλιαζε καὶ θορυβοῦσε, εἶδε τὴ λάμψη μιᾶς λόγχης καὶ τὴ φλόγα ἐνὸς δαυλοῦ.

Γύρισε τὸ πρόσωπο μὲ φρίκη, μὰ τότε ἄφησε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Μπροστὰ τῆς βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας κουρελιάρης μὲ πρόσωπο ἀδύνατο καὶ μάτια ποὺ πετιόνταν ἔξω ἀπ' τίς κόγχες τους.

Ὡς τὸ ὄχλος ἄρχισε νὰ μπαίνει καὶ στὸ παλάτι;

— Ὁχι. Ὁ κουρελιάρης ὑποκλινόταν ἐμπρὸς τῆς μὲ σέβας καὶ ξαφνικά ἡ Ζίνα γνώρισε τὸν Μαρβόση, τὸν διακονιάρη ποὺ τοῦχε χαρίσει ἄλλοτε τὸ χρυσὸ τῆς βραχιόλι.

— Πῶς μπήκατε; ρώτησε γεμάτῃ ἐκπληξή.

— Ἀπὸνα δρόμο ποὺ δὲν τὸν ἔβρει κανεὶς, Βασίλισσά μου... Ἦρθε ἡ στιγμή νὰ ξεφλίσω τὸ χρέος μου. Θυμᾶστε τὸ «μορστικό» ποὺ σὰς εἶχα πει; Ἐμπρὸς, ἐτοιμαστῇ γρήγορα, πάρτε μαζί σας ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχετε κι' ἀκολουθεῖτε με μαζί μὲ τὴν πριγκήπισσα.

Ἡ Ζίνα, δισταχτικὴ, ρωτοῦσε τὴ θεῖα της μὲ τὸ δέλεμα. Ὁ Μαρβόσης συνέχισε:

— Ὁ πατέρας μου, πῶς τυχερὸς ἀπὸ μένα, ἦταν ἀρχιεπιφύλακας. Ἐφυλλίζοντας τὰ παλιά του χαρτιά, ἀνακάλυψε κατὶ ποὺ σὲς δίχως ἄλλο δὲν τὸ ἔξερε: Ἕνας ὑπόγειος δρόμος, ἕνα τοῦνελ, ὁδηγεῖ στὸ ποτάμι καὶ περνᾷ κάτω ἀπ' τὴν πόλη. Τόχ'ω περάσει κάμποσες φορές. Ἀρχινᾷ ἀπ' τίς ὄχθες τοῦ Μοράβα καὶ καταλήγει σὲ μιὰ πόρτα, ποὺ δαίρει στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ σας.

Ἡ Ζίνα τὸν κοιτοῦσε μὲ ἀμφιβολία.

— Ἀπόδειξη πῶς δὲ λέω ψέματα, εἶναι ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ, ἐνῶ ὅλα τὰ πειράσματα εἶναι κλεισμένα... Ἀκολουθεῖτε με γρήγορα καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσω ὡς τὸ ποτάμι.

Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα κούνησε λυπητρὰ τὸ κεφάλι.

— Ναί, μὰ ἐκεῖ δίχως ἄλλο θὰ μὰς πιάσουν...

— Ὁχι. Ὑψηλοτάτη, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ βγάζει ὁ δρόμος μου, ἔχω ἐτοιμάσει μιὰ βαριοῦλα, ὅπου σὰς περιμένουν δυὸ φίλοι μου, γεροὶ κωπηλάτες. Ντυθῇτε ἀπλά, βάλτε παλὰ καὶ σκούφους. Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ, κανεὶς δὲ θὰ σὰς γνωρίσει. Λίγα λεπτά φτάνουν γιὰ νὰ περάσετε τὸ ποτάμι. Στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη δὲν ἔχετε πιά κανένα φόβ'· πατάτε σὲ ξένο ἔδαφος.

Γιὰ τρίτη φορά, ἡ σάλπιγγα ξαναχτύπησε.

Τώρα πιά, μπροστὰ στὸ παλάτι, ἀκουγόταν ἕνας τρομαχτικὸς θόρυβος καὶ ἐσχώριζαν οἱ φωνές:

— Ζήτω ὁ Ἑρρίκος Ἰσλάζ! Κάτω ἡ Βασίλισσα!

— Κἀνετε γρήγορα! εἶπε ὁ Μαρβόσης.

Ἡ ἀντιβασίλισσα κι' ἡ ἀνιψιά της δυσπιστοῦσαν ἀκόμη. Τὰ μάτια τους μαρτυροῦσαν αὐτὴ τὴν ἐρωτησὶ, ποὺ τὸ στόμα τους δὲν τὴν ἐπρόφερε:

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

Πρωτὶ καὶ βράδυ καὶ μεσημέρι, μαυροντυμένο τὸ βλέπω, μονοῦ ἐλεημοσύνη ζηταῖ τὸ χέρι, τὸ μάτι δείχνει θαθεῖα ἕνα πόνο.

«Μιὰ πενταγίτσα ζητῶ, διαβάτη, πεινῶ καὶ τρέμω, καὶ τὸ κεφάλι ἄχ, ποὺ νὰ γύρω; τὸ μαῦρο μάτι δὲν κλειδὸ ποτὲ μου ὅπως οἱ ἄλλοι,

Στὴν ἡλικία μου τὰ παιδάκια τρέχουν, γελοῦνε, παίζουν τρελλά. Ἐμὲ ἡ καρδιά μου ὅλο φασμακία, κι' ὁ νοῦς μου τρέχει ἐκεῖ-ψηλά,

Ποῦ οἱ Γονεῖς μου αἰώνια μένουν στὸν καταγάλανον οὐρανό. .

Ἄμὲ, μαζί τους; τί δὲ μὲ παίρνουν; Ποῦ εἶμαι ἐρημὸ καὶ ὀρφανό;»

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

Ἐφυλλίζοντας σήμερα τὰ παλιά μου χαρτιά, βρήκα πάλι, (κάθε φορά ποὺ ξεφυλλίζω τὰ παλιά μου χαρτιά φανερόνεται μπρὸς μου), ἕνα φύλλο ἐσοικισμένο, μὲ κίτρινες βούλες ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἐσθωριασμένο καὶ φαγωμένο—τὸ φύλλο μὲ τίς πολλὰς ζωγραφίες,—ὅ,τι μοῦ μένει ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς ξαδερφούλας μου τῆς Μιράντας.

Ἦταν ἕνα κοριτσάκι ὀκτῶ χρονῶν μὲ δολογάλα ὄνειροπόλα μάτια καὶ καταπρόσκεινα σὰν τὴ νύχτα μαλλιά. Τὸ ἦρμεο προσωπάκι της μὲ τὴν εὐγενική γαλήνη καὶ τὴν παθητικὴ μελαγχολία, τὸ ξαναφέρνω πάντα μπροστὰ μου, ὅταν ξαναρχεται στὰ χέρια μου τὸ φύλλο μὲ τὰ κίτρινα σημάδια ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, τὸ φύλλο τοῦ βιβλίου, ποὺ χαίροταν κάθε τόσο νὰ τὸ φυλλομετρᾷ ἡ Μιράντα καὶ ποὺ ἀφαιραινότανε στὶς σελίδες του, κοιτάζοντας μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα τίς πολὺ χρωμὲς ζωγραφίες του.

Σήμερα δὲ μοῦ μένει τίποτε πιά ἀπὸ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο βιβλίο, ποὺ εἶχα χαρίσει ἐγὼ ὁ ἴδιος τῆς ξαδερφούλας μου τῆς Μιράντας μιὰ περασμένη Πρωτοχρονιά. Μονάχα ἕνα φύλλο, ἕνα φύλλο μονάχα, κι' αὐτὸ ἐσθωριασμένο, καταφαγωμένο, γεμάτο κίτρινα σημάδια, τσαλακωμένο, κι' ὅμως πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ ἄρωμα μιᾶς μακρινῆς ἐποχῆς, ποὺ εὐωδιάζει μὲς στὸ γραφεῖο μου σὰν ἕνα μπουκέτο γιασμιῶν, σὰν τὰ ζουμπούλια ποὺ εἶδα σήμερα νὰ λάμπουν θριαμβευτικὰ στὶς πλούσιες προθήκες τῶν ἀνθοπωλείων.

Τέτοιαις μέρες ἦταν—συνεφιασμένες, σκυθρωπές, μονότονες μέρες τοῦ χειμῶνα,—ὅταν καθισμένοι κοντὰ-κοντὰ, στὸ παράθυρο, ἡ ξαδερφούλα μου ἡ Μιράντα κι' ἐγὼ, βλέπαμε τὰ κεραμῖδια τῶν ἀντικρινῶν σπιτιῶν νὰ στάζουν ἀργὰ καὶ μελαγχολικὰ χοντρές σταγόνες βροχῆς καὶ ἐφυλλίζαμε τὸ βιβλίο μὲ τίς πολὺχρωμες ζωγραφίες, ποὺ τῆς χάρισα ἐγὼ, σὰ μεγαλύτερος, τὴν Πρωτοχρονιά καὶ ποὺ μοῦ τὸ εἶχε καὶ μένα χαρίσει ἕνας θεῖος μου κατασταλαγμένος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην στὸν τόπο μας ὅστερ' ἀπὸ ταξείδια πολλῶν ἐτῶν.

Ὡρες σκυμμένοι στὸ γαῖομα τοῦ παραθύρου, ἡ Μιράντα κι' ἐγὼ, ὄνειρευόμαστε μπρὸς στὶς σελίδες μὲ τίς πλούσιες ζωγραφίες τοῦ μοναδικοῦ βιβλίου: θαυμαστὲς μακρινὲς πολιτεῖες ποὺ ἔχουν πεθάνει, πόλεις ποὺ ἔζησαν ἕναν καιρὸ μιὰ πομπικὴ κι' εὐγενικὴ ζωὴ, ἐνδοξες χώρες ποὺ ἐχάθηκαν μέσα στὴ στάχτη καὶ στὸν καπνὸ. Μπρὸς μὰς περνοῦσαν γραμμὴ περήφανοι ἱππότες μὲ θώρακες ἀστραφτεροὺς καὶ

φεγγοβόλα κράνη, ἐξάισιοι σὰν κρίνα μεγαλόπρπτα μὲς στὴ βαριά τους πανοπλία. Ρῆγισσες καὶ ρηγοπούλες μὲ λεπτά, εὐγενικά προσωπάκια, ἦρμα καὶ μελαγχολικά, σὰν τὸ πρόσωπο τῆς ξαδερφούλας μου τῆς Μιράντας. Ρηγάδες γέροι, κατάσπροι, ποὺ στέκαν σὰν ἀσάλευτοι καὶ καρφωμένοι στὸ βιβλίο. Φαῖδρες ἀνατολὲς κι' ἡλιοβάσιλέμματα θριαμβικὰ ἐχρῶσαναν τίς λαμπρές πολιτεῖες, ποὺ ἀπλωνόντανε μπρὸς στὰ ἐκπληκτα μάτια μας. Κάτου ἀπὸ τὰ τόξα μυθικῶν στοῦν διαδίσαμε πρὸς τὰ μυστικὰ σπήλαια, ὅπου κοιμόνταν τὸν αἰώνιον ὕπνο μὲς σὲ πολύτιμες λάρνακες οἱ παλιοὶ βασιλεῖδες.—Καὶ σ' ἄλλες σελίδες, χαριτωμένες εἰκόνες εἰδυλλιακῆς ζωῆς μὰς χαμογελοῦσαν μὲ τὴ γλυκύτατὴ ἀπλότητά τους: ἀγροικίες, ὑποστατικά, ζῶα ποὺ μασσοῦσαν στωϊκὰ λίγο χόρτο, μικρὰ χωριά-τόσπιτα σκεπασμένα μὲ καλάμια καὶ φορτωμένα ἀπὸ τὰ δερμάτια τὰ κλήμ-

ματα, κάμποι γελοῦμενοι, βουρὰ ποὺ ἀπλωνόνταν σκοτεινὰ στὸ καθαρότατο γαλάζιο μακρινῶν ὀριζόντων, μικρὰ χωριόπουλα, ποὺ βαστούσανε στὰ χέρια κάδους νερό,—δολοκλήρη μιὰ ζωὴ ἀπλοϊκὴ ἐστόλιγε τίς ὁμορφιὲς τῆς μὲς στὸ βιβλίο τῆς Μιράντας...

Κάθε ποὺ ξαναδρίσκω μὲς στὰ χαρτιά μου τὸ παλιὸ ἐσθωριασμένο φύλλο μὲ τὰ κίτρινα στίγματα, ἕνας κόσμος ἀνοίγεται μπροστὰ μου. Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ τὸ προσωπάκι τῆς ξαδερφούλας μου τῆς Μιράντας, τὸ ξαναβλέπω νὰ μοῦ χαμογελᾷ σὰν ἕνα τριαντάφυλλο, ἴδιο μὲ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἀνθίζαν στὴ βεράντα τοῦ παλαιοῦ μας σπιτιοῦ, τὴν περασμένη ἐκείνη, μακρινὴ ἐποχῇ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Δυὸ μικρὰ στὸν κόσμο εἶναι σωτήρια: τὸ γιαντὶ καὶ ἡ ἀλήθεια.

Η ΡΗΝΟΥΛΑ Κ' Ο ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'

Βάζει τὰ κλάμματα ὁ Τοτός. Γιατὶ ἡ φέτα του, πεσμένη χάμω, γέμισε χώματα. Ὑστερα ἔτρεξε κι' ὁ σκύλος ὁ Μοῦργος, ποὺ αὐτὸν δὲν τὸν ἐννοίαζε γιὰ χώματα, καὶ τοῦ τὴν ἔφαγε μὲ μιὰ χαψιά.

Εὐτυχῶς, τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔτρεξε πάλι κι' ἡ κυρὰ-παραμάνη, ἐμάλωσε τὴ Ρηνούλα γιὰ τὴν ἀπροσεξία της, σήκωσε τὸν Τοτό καὶ τὸν πήρε μαζί της στὴν κουζίνα λέγοντας:

— Παιδιά! ὁ ζωγράφος μας ἔχασε νὰ κἀνῃ εἰκόνα γι' αὐτὸ τὸ Κεφάλαιο.

Καὶ τώρα, ποῖος ἀπὸ σὰς θὰ μπορέσῃ νὰ μὰς ζωγραφίσῃ τὸν Τοτό στὴν κουζίνα καὶ τὴν παραμάνη κοντά του, νὰ τοῦ εἰσιμάξῃ τὴ φέτα του;

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Δοκιμάστε.

γαπαί. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ σ' ἔσπρωξε κι' ἔρριξε τὴ φέτα σου. Μὰ δὲ θὰ τὸ ξανακἀνῃ.

— Εἶναι κακιά, σοῦ λέω! ξαναφώναξε ὁ Τοτός. Μοῦ ἔκανε καὶ τόσα ἄλλα! Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ Τοτός ἔπαψε καὶ νὰ κλαῖ καὶ νὰ λέη. Ἡ κυρὰ παραμάνη τοῦ εἶχε κόψει καὶ τοῦ ἄλειψε βούτυρο μιὰ τόση φέτα ψωμί! Στὸ τέλος γέλασε. Καὶ νὰ, κείνη τὴ στιγμὴ, μπαίνει στὴν κουζίνα κι' ἡ Ρηνούλα, γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἔκανε ὁ φίλος της.

— Πά' τον, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα της, καὶ πηγαίνετε νὰ φάτε μαζί. Καὶ φρόνιμα. Μὲ ἡσυχία καὶ μὲ προσοχή, νὰ μὴ ξαναγίνουν τὰ ἴδια.

— Πάμε, Τοτό μου, εἶπε γλυκὰ ἡ Ρηνούλα.

Κι' ὁ Τοτός, μὲ τὴ φέτα στὸ χέρι, ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα, ἀποκρίθηκε γελαστός:

— Πάμε!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΥ Έδωσαν να διαβάσω ένα φυλλάδιο που έτύπωσε ο Φιλολογικός Σύλλογος Παρνασσός για την Πεντηκοντηριόδα της Σχολής των Α-

πόρων. Περιέχει τους δυο λόγους που απαγγέθηκαν στη σεμνή εκείνη δογική της 3 Δεκεμβρίου 1922, τον ένα από τον πρόεδρο του Συλλόγου κ. Τ. Ηλιόπουλο, καθηγητή του Πανεπιστημίου, και τον άλλον από τον κ. Αριστ. Κουρτίδη, διευθυντή διδασκαλείου κι' ειδικό κοσμήτορα της Σχολής. Ο πρώτος, με ακρίβεια και λιτότητα, μας δίνει την ιστορία προπάντων του ιδρύματος· ο δεύτερος, του κ. Κουρτίδη, τονίζει προπάντων την κοινωνική του σημασία. Μα τόσο φιλοσοφικά και τόσο ποιητικά μαζί, που πραγματικώς αυτός ο λόγος είναι από τους ωραιότερους του σοφού μας λογοτέχνη.

Αυτούμαι που δεν μου επιτρέπει ο χρόνος να σας δώσω εδώ μια πλατειά ανάλυση. Αλλά θα σας πω μερικά, τα κυριότερα. Καλ πρώτα-πρώτα ο κ. Κουρτίδης θυμίζει πως την πρωτοβουλία του αληθινά φιλανθρωπικού έργου την είχε, στα 1872, ένας ποιητής, ο Σπυρίδων Βασιλειάδης, ο άξιος συγγενής των «Αττικών Νυκτών» και της «Γαλατίας». Καλ λέγει: η ιδέα αυτή, η τόσο πρακτική, εξόρμησε από την ψυχή ενός ποιητού· είναι τέκνον τοῦ συναισθηματισμοῦ, δηλαδή τοῦ οἴκτου, της συμπάθειας, της αγάπης προς τα φτωχὰ κι' ἀπροσπάτητα παιδιά. Σωστά λοιπόν ελπίζουμε, πως οι πιδ ευγενικές σκέψεις βγαίνουν από την καρδιά.

Αλλά εκείνος που αγαπᾷ έτσι τον πλησίον του και θέλει να τον φωτίσει, να τον προφυλάξει, να τον σώσει από την ήθικη καταστροφή, αγαπᾷ και την κοινωνία, αγαπᾷ και τον ίδιο τον εαυτό του. Ο ποιητής Βασιλειάδης το έννοούσε αυτό και το έλεγε καθαρά: Τα παιδιά αυτά, αν μείνουν έτσι στην τύχη τους, ἀγρόμματα, ἀμόρφωτα, ἀεργα, ὀκνηρά, μεθαύριο θα γίνουν ἀχρηστοὶ ἄνθρωποι στην κοινωνία και βλαβεροὶ ἄνθρωποι και κακοὶ ἄνθρωποι, θα κλέβουν, θα σκοτώνουν, θ' ἀδικήσουν. Ἐμεῖς λοιπόν που θα τὰ πά-
ρουμε, να τους μάθουμε γράμματα κι' ήθικη και να τὰ κάνουμε καλούς και τίμιους ἄνθρωπους, δεν φροντίζουμε μόνο γι' αυτά τὰ παιδιά: φρον-

τίζουμε και γὰρ τὴν κοινωνία, δηλαδή γὰρ μᾶς τοὺς ἴδιους. Ἡ τύχη τους σήμερα μᾶς ἐμπνέει τὸν οἴκτο, ἀλλὰ μᾶς ἐμπνέει και τὸ φόβο. Κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ συναισθήματα σπρωχνόμαστε στὸ ἔργο της σωτηρίας.

Κι' ἀλήθεια. Ο κ. Κουρτίδης θυμίζει και τὸ ρητὸ τοῦ Βίκτορα Οὐγγῶ: «Ὅποιος ἀνοίγει ἕνα σχολεῖο, κλείνει μιὰ φυλακή». Στὴ φυλακή θὰ καταντούσαν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά τοῦ δρόμου, τὶς ἐμάγκες τοῦ Ρολοιοῦ, τὰ ἀλάνια, ἂν ἡ φιλάνθρωπη πρωτοβουλία τοῦ «Παρνασσού» δὲν ἔδωκε τότε αὐτὴ τὴ Σχολὴ τῶν Ἀπόρων μὲ τὰ τόσα της παραρτήματα. Χιλιάδες, μυριάδες παιδιά σώθηκαν ἔτσι στὰ 50 αὐτὰ χρόνια κι' ἔγιναν χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας, μερικὰ μάλιστα και διαπρεπῆ: ἐργάτες, ὑπάλληλοι, ἔμποροι, βιομήχανοι, ἐπιχειρηματίες. Δυὸ ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Σπυρίδων Τσαγκάρης ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Πρακτορείου τοῦ Τύπου, κι' ὁ Ἀντ. Ἀρριανοῦτσος ὁ ἐργοστασιαρχὴς τῆς μεγάλης πιλοποιίας, ὑπῆρξαν τρόφιμοι τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων και τὸ χουν καύχημά τους. Καὶ τὸ ἔργο ἐξακολουθεῖ και ἀκμᾷζει, ἐπαινούμενο ὅπως τοῦ ἀξίζει ἀπὸ δικούς μας και ξένους. Ἄλλοι συνεισφέρουν τὰ φῶτα τους, τὴν ἐργασία τους, τὴν δραστηριότητά τους. Ἄλλοι δίνουν τὸ χρήμα τους. Ὅλη ἡ κοινωνία ὑποστηρίζει ἔτσι τὸ ἔργο τὸ κοινωνικό. Γίνονται χοροὶ στὸν Παρνασσό, διαλέξεις, γιορτὲς ἐνὲρ τῶν Σχολῶν. Καὶ πολλοὶ πλοῦσιοι κάνουν ἔς αὐτὴ δωρεές ἢ ἀφίνουν γενναῖα κληροδοτήματα.

Κι' αὐτὸ πάλι τονίζει ὁ κ. Κουρτίδης. Ἡ ὑποστήριξη τῆς Σχολῆς εἶναι μεγάλη· μποροῦσε ὅμως κι' ἔπρεπε νάταν μεγαλύτερη. Καὶ συχνότερες οἱ δωρεές και γενναιότερες. Ὑπάρχει στὴν κοινωνία μας πολλὴ φιλανθρωπία, ἀλλὰ ὄχι τόσο φωτισμένη. Κοιτάζει περισσότερο τοὺς ἀρρωστοὺς, τοὺς ἀχρηστοὺς, παρὰ τοὺς γεροὺς που μποροῦν νὰ γίνουν χρήσιμοι. Καὶ βο-
ηθεῖ περισσότερο τὰ Νοσοκομεία παρὰ τὰ Σχολεῖα τῶν πτωχῶν. Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ὁ Σπένσερ, ὁ μεγάλος Ἀγγλὸς φιλόσοφος, εἶπε: «Τὸ ἄνθρωπινον γένος, στὴ μακρινή του πορεία πρὸς τὸ ἐμπρὸς, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρύνεται μὲ ἐκείνους που ἀδυνατοῦν νὰ παρακολουθήσουν». Ὅσο περισσότερες δυνάμεις ἐξοδευθοῦν σὲ νοσηλεία, τόσο λιγότερες θὰ μείνουν γὰρ μάχη. Μὲ αὐτὸ ὁ Σπένσερ ἐννοεῖ πὼς πρέπει νὰ λείψῃ ἡ φιλανθρωπία πρὸς τοὺς γέροντες, τοὺς ἀρρωστους, τοὺς ἀνάπηρους, και νὰ μείνῃ μόνο ἡ ἄλλη, πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀλλὰ και γεροὺς. Κι' ὅμως αὐτὸ θάταν μιὰ υπερβολὴ ὅπως κι' ἐκεῖνο. Στὴ μεσότητά βρί-

σκεται ἡ ἀρετὴ και τὸ πιδ φρόνιμο θάταν νάνοίξῃ κανεὶς πέρασμα ἀνάμεσα σὲς δυὸ φιλανθρωπικὰς ὑπερβολές.

Αὐτὸ κάνει κι' ὁ κ. Κουρτίδης. «Ὅχι βέβαια, λέγει, δὲν μπορούμε νὰ πετάξουμε σιτοὺς ἀποθήκες τοὺς γέροντες, τοὺς ἀρρωστους και τοὺς ἀνά-
πηρους. Δὲν μπορούμε νὰ μὴν ἀποκαλυφθοῦμε μπροστὰ στὸ ἄλγος που τὸ ἐξαγιάσε ὁ Ἰησοῦς. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, γὰρ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ δειάσουμε τὴν καρδιά μας και τὸ πουνγί μας γὰρ χάρη ἀνωφελῶν. Ἀπεναντίας, τὸ πλεόνασμα πρέπει νὰ προσφέρουμε γὰρ χάρη ἐκείνων που ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια γὰρ νὰ πᾶνε μπροστὰ. Ἡ ἀληθινὰ εἶναι νὰ δίνουμε σιτοὺς πτωχοὺς ὄχι ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς ἐργασίας γὰρ νὰ παύσουν νὰ πεινοῦν. Κι' ἀντὶ νὰ φροντίζουμε ὑπερβολικὰ γὰρ τοὺς φυλακισμένους, ἂς φροντίζουμε καλύτερα νὰ μὴ καταντοῦν ἄνθρωποι στὴ φυλακή. Ἡ φιλανθρωπία πρέπει νὰ εἶναι σὰ μιὰ προφύλαξη, μιὰ πρόνοια. Ὁ οἶκος πρέπει νὰ εἶναι Προμηθεύς, ὄχι Ἐπιμηθεύς, που ἐμφανίζεται πολὺ ἀργά, ἀφοῦ γίνῃ πιδ τὸ κακό.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀληθινὴ φιλανθρωπία. Νὰ τὸ ξέρετε σὰν κοινωνικοὶ ἄνθρωποι που εἶθε και που θὰ γίνετε ἀκόμη μεγαλώνοντες. Μὴν ἀρνηθῆτε ποτὲ τὴ δεκάρα σας στὸ φτωχὸ γέρο, στὸν ἀεργο σακάτη που θέλει κι' αὐτὸς νὰ φάῃ ψωμί. Αὐτὰ μὴν ἀρνηθῆτε τὴ δραχμὴ σας στὸ φτωχὸ παιδί που θέλει νάγοράσῃ ἕνα βιβλίο. Κι' ὅταν μεγαλώσετε και πλουτήσετε και θελήσετε και σὲς νὰ προσφέρετε γὰρ τὴν κοινωνία, γὰρ τὴν πατρίδα, μὴν κάμετε σὰν ἄλλους, μὴ συλλογισθῆτε μόνο γέροντες και νεκροὺς· συλλογισθῆτε περισσότερο γεροὺς και ζωντανούς. Μὴ τὰ δώσετε ὅλα στὰ Νοσοκομεία, στὰ Γηροκομεία, στὰ Κοιμητήρια· δώστε τὰ περισσότερα στὰ φιλανθρωπικὰ Σχολεῖα κι' Ἐργαστήρια. Δότε γὰρ λαϊκὰς Βιβλιοθήκες, γὰρ λαϊκὰ Θεάτρα, γὰρ λαϊκὰ Ἰδρυματά τῆς γενικῆς ἀνατροφῆς, τῆς μόρφωσης, τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς προόδου, που ἡ Πολιτεία δὲν ἔχει πάντα τὰ μέσα και τὴ θέληση νὰ τὰ συντρέξῃ καί, που γὰρ νὰ ζοῦν και νὰ εὐδοκιοῦν, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ βοήθεια, ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ Φιλανθρωπία.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU.]

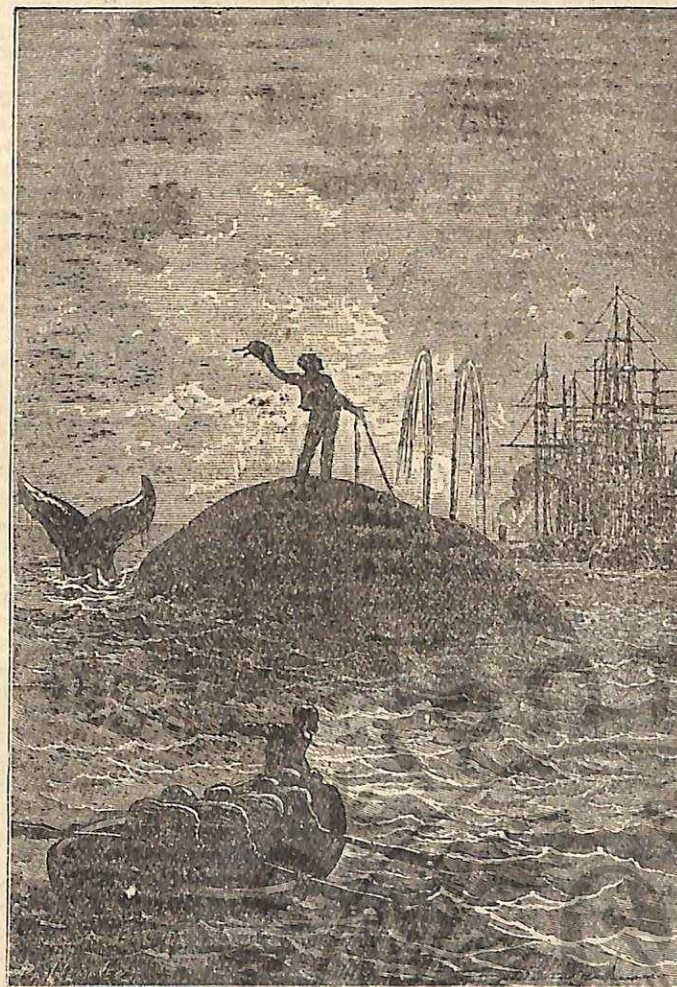
Η'. (Συνέχεια)

...Τὸν ψηλὸ βράχο που ὁ ἀκανόνιστος και σκοτεινὸς του ὄγκος φωτιζόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἀντανάκλαση τῆς φωτιᾶς· και τοὺς γλάρους, που πετούσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν πολιὰ κορυφὴ και κτυποῦσαν τὰ μεγάλα φτερά τους. Ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦσαν σὰ μιὰ μεγάλη εικόνα που εἶχε γὰρ κορινθία τὰ ἵσυχά και μακρονὰ κύματα, και θά-
ταν κατὰ ἀλλόκοτο μαζὶ και θαυμάσιο, ἂν ἦταν ἐκεῖ ζωγράφος νὰ τὰ ζωγραφίσῃ.

Δὲν μπορῶ νὰ σας διηγηθῶ ἐδῶ ὅλα τὰ παραμῦθια που εἰπώθηκαν ἐν τῇ γραφικῇ αὐτῇ ὁλονοκτία, γιὰτὶ κι' ὁ λόκληρο βιβλίο δὲν θάταν ἀρκετὸ νὰ τὰ χωρέσῃ. Ἦταν ὅμως ἀπάνω-κάτω τὰ ἴδια. Πάντα εἶχαν γὰρ ἥρωα ἕνα ἔξυπνο ἄνθρωπο που τοῦ ἐρχόταν ἀναποδιὰς και καταντούσε σὲ τέτοια ἀμνηχανία, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ γλυτώσῃ κι' ὅμως κατόρθωνε νὰ βρῇσκῃ τρόπο νὰ νικᾷ τὶς δυσκολίες και νὰ γαίνη νικητῆς και τροπαιοῦχος.

Παραδείγματα χάρι, ὁ προππάπος τοῦ Χοιρομέρη. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἔκανε τὸ μπάνιο του στὴ θάλασσα, βλέπει ἄξαφνα νάρχεται ἀπὸ τὸ δεξιὸ του μέρος ἕνας φοβερὸς καρχαρίας μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα· κυρτίζει ἀριστερὰ και βλέπει ἄλλον καρχαρία, νάρχεται κι' αὐτὸς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τὶ νὰ κάμῃ; Τὸν εἶχαν περιζώσει δυὸ τέτοια θαλασσινὰ θηρία, που ἂν ἦταν ἄλλος ναύτης, κουτεντὲς και δειλὸς, θὰ τὰ ἔχανε. Ἀλλὰ ὁ προππάπος τοῦ Χοιρομέρη δὲν ἦταν ἀπ' αὐτοὺς που τὰ χάνουν ἔτσι εὐκολα. Τὶ σοφίζεται λοιπὸν ὁ πονηρὸς; Βρίσκει τρόπο,—ἐναν ἐξυπνότατο τρόπο, που θάταν πολυλογία νὰ σας τὸν πῶ ἐδῶ,—και καταφέρνει τοὺς δυὸ ἐκείνους καρχαρίες νὰ πιαστοῦν ἀναμεταξύ τους, νὰ μαλώσουν και νὰ φαγωθοῦν σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ δαύτους παρὰ τὰ φτερά τῆς οὐρᾶς τους! Ἔτσι γλῶτωσε ἀπὸ τὸ βέβαιο θάνατο. Τὰ φτερά μάλιστα τῆς οὐρᾶς τῶν δυὸ καρχαριῶν τὰ πῆρε μαζὶ του γὰρ θύμηση και τὰ ἔχει ἡ οἰκογένεια Χοιρομέρη σὲ σπῆτι της και τὰ φυλάει σὰν τρόπαια νίκης και δόξας! Ὁ πάππος πάλι τοῦ μικροῦλη Μα-

ρίδα κατάφερε κατὰ καλύτερο. Ἀκούστε: Μιὰ μέρα ἦταν στὸ φάρμα με τὴν δάρκα του. Ἐκεῖ βλέπει μιὰ φάλαινα τρισεγγάλη, τῆς ρίχνει τὸ καμάκι του και τὴν καρφώνει στὸ πλερό. Ἡ φάλαινα, καθὼς ἐννοίωσε τὸν πόνο, εὐθὺς κτύπησε τὴ δάρκα με τὴν οὐρά της και τὴν ἀναποδογύρισε. Ὁ φαρὰς πέφτει στὴ θάλασσα, προφαίνει ὅμως κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ που ἦταν δεμένο τὸ καμάκι. Ἔτσι, μαζὶ με τὴν καμακωμένη φάλαινα, πηγαίνει στὸν πάτο. Σὲ λίγο ὅμως ἡ φάλαινα ἀνδρα-

«Μπαίνει στὸ λιμάνι ὁρθὸς και καμαρωμένος...» (Σελ. 101, στ. γ')

ναι πάλι στὴν ἐπιφάνεια και τότε ὁ γενναῖος φαρὰς πηδᾷ στὴ ράχη της και στέκεται κατὰπάνω σὰ νάταν στὸ κατὰστρωμα κανενὸς μεγάλου παραβιοῦ. Ταξιδεύει ἡ φάλαινα και χωρὶς νὰ θέλῃ ταξιδεύει κι' αὐτὸς. Καὶ ἔρρετε πόσο βάσταξε τὸ παράδειγμα αὐτὸ ταξιδι τοῦ; Μιὰ ὁλόκληρη ἐβδομάδα! Θὰ με ρωτήσετε: Καὶ τί ἔτρωγε σὰν πεινούσε; και τί ἔπινε σὰν διψοῦσε; Ἔπινε τὸ νερὸ τῆς βροχῆς που τοῦ ἐρριχναν τὰ σύννεφα ἔς ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ· κι' ἔτρωγε ἀπὸ τὸ κρέας τῆς φάλαινας, που τὸ ἔκοβε φέτες-φέτες με μεγάλη ἐπιτηδειότητα και δὲν ἔρρετε τί παχὺ και νόστιμο που ἦταν!..

Ὅταν τῆς ἐρχόταν τῆς φάλαινας ὀρεξη νὰ καμῇ βουτιά, αὐτὸς ἔπινε ὅλο τὸ σκοινί, κρατοῦσε δυνατὰ μόνο τὴν ἄκρη κι' ἡ φάλαινα τὸν ἔσπινε· και πάλι, μόλις ἡ φάλαινα ἀνέβαινε ἀπάνω, αὐτὸς τσεκπὶ πηδοῦσε στὴ ράχη της. Ὡς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδας, ὁ παππὸς τοῦ Μαρίδα εἶχε γυμνασθῇ ἀρκετὰ ὥστε νὰ ὀδηγῇ τὸ ζωντανὸ του πλοῖο όπου ἤθελε, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ καθολάρος κρατεῖ τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου και τὸ ὀδηγεῖ όπου θέλῃ. Ἔτσι ἕνα πρωτὶ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς πε-

ριπέσεις, νὰ σου τον και μπαίνει στὸ λιμάνι ὁρθὸς και καμαρωμένος ἀπάνω στὴ ράχη τῆς φάλαινας, που κι' ἀπὸ τὰ δυὸ της ρουθούνια πετοῦσαν ψηλὰ δυὸ στῆλες νερό σὰ συντριβάνι. Κι' ὅσοι βρέθηκαν στὸ λιμάνι, ἐθαύμασαν πολὺ, γιὰτὶ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν τέτοιο θέαμα, που ἦταν σὰν ἐπανάληψη τοῦ θαύματος τοῦ Ἰωνᾶ με τὸ κῆτος.

Τὸ παραμῦθι αὐτό, ἂν και λιγάκι ἀπίστευτο, ὁ μικρὸς Μαρίδας τὸ διηγήθηκε τόσο ὁμορφα, ὥστε ὅλο τὸ ἀκροατήριον καταγοητεύθηκε. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε πὼς γὰρ μιὰ στιγμὴ ἡ φάλαινα τοῦ Μαρίδα ἔβαλε κάτω τὶς ἄσπρες ἀρκούδες τοῦ Φυκιώτη.

Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά τοῦ Στέφανου, ὁ μικρὸς μας φίλος εἶπε τὴν ἱστορία τοῦ Ροβινσώνα. Ἀλλὰ τὸ παραμῦθι του δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωση στὰ παιδιά· τοὺς φάνηκε χλιαρὸ κι' ἄνοστο. Ὁ Ροβινσώνας, ὁ πρπαγάλος του, τὸ σκιαδὶ του, ὁ πέτσινος σκοφός του, δὲν τοὺς ἄρεσαν καθόλου. Ὅτε καὶ ὁ ἄγριος Παρασκευᾶς δὲν ἐκίνησε τὴν περιέργειά τους. «Παραμῦθι εἶν' αὐτό, ἔλεγε, ἡ λαπὰς νερό-βρατος;» Τελος πάντων, αὐτε

ιδέα νὰ πᾶρῃ τὸ βραβεῖο ὁ Στέφανος! Καὶ ἔρρετε γιὰτὶ; Γιὰτὶ δὲν ἤξερε νὰ διηγηθῇ. Γιὰτὶ τὸ παιδί αὐτὸ τῆς πόλης και τῶν βιβλίων, δὲν εἶχε τὴ φυσικὴ χάρη και τὴ φυσικὴ γλώσσα τῶν χωριόπουλων. Εἶδε μὲ ὁ Ροβινσὼν εἶν' ἕνα διήγημα ἀθάνατο, ἕνα βιβλίο πολὺ εὐχάριστο στὰ παιδιά και πολὺ διδακτικὸ γὰρ κάθε ἡλικία. Σπάνια ὁ ἄνθρωπινος νοῦς ἐγέννησε πιδ ὠφέλιμο πρᾶγμα! Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ διαβάσατε κάποτε ἢ θὰ τὸ διαβάσετε γὰρ διασκέδαση· θὰ τὸ ξαναδιαβάσετε ὅμως ἀργότερα γὰρ τίς γνώσεις που ἔχει.

(Ἔπεται συνέχεια)
Μετὰφρασις Π. Γ. Φ. και Γ. Ε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με απλά στοιχεία δε. 4 (το ελάχιστον τίμημα). Πέραν των 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξεις, με παχία δε στοιχεία λεπτά 50, και με κεφαλαία ιεπ. 60.
Ο χωριστός στίχος δεσμάς 2.
Η προσηλωμένη είναι απαραίτητη.

(ΚΓ' - 367)

Εκλογείς,
Το Δημοψήφισμα τελειώνει. Μην άρνηθῇ κανείς την ψήφου του στο ιδανικό και ποιητικό ψευδώνυμο:

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
Ευχαριστώ. *Γιάννης 'Αρδάμης*
(ΚΓ' - 368)

ΑΝΑΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΣΜΥΡΝΗ
Υποψηφία Δημοψήφισματος
(ΚΓ' - 369)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Τροποποιηθέντος του καταστατικού δεχόμεθα δοκίμους. Περισσότερας πληροφορίας Εύαγ. Μάγγον, Πλατεία Μητροπόλεως 11.—Ρίτα, Καρούμπα, Καρκαλέτος, λάβετε μέρος στον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ μας

(ΚΓ' - 370)

Σύλλογον «Απόλιωνα»: Ύπνον γλυκόν και όνειρα κατάλληλα.
ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' - 371)

«ΚΙΝΕΖ ΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»
Γενομένων αρχαιρεσιών εξέλεγαν: Προεδρος: ΚΟΧΙΝ—ΚΟ. γραμματείς: ΟΥΙΤΕΡΟ—ΤΑ-Ι-ΤΟΥ, ταμίας: ΣΙΑΝΓΚ—ΚΙΝΓΚ, Εδποίτας: ΚΟΜΦΟΥ—ΚΙΟΣ, Έκπαιδευτικού: ΛΟΝΓΚ—ΤΣΙΝΓΚ, Σύμβουλοι: ΚΟΥΚ—ΛΟΕΛΑΝ, ΠΕΙ-Ι—ΧΑΝΓΚ, ΚΟΥ—ΑΝ—ΚΙΝΓΚ.

Έξωτερική διοίκησης. Προσβείται, προσερχεται: ΑΘΗΝΩΝ: ΤΣΙΓΚΟΥ-ΙΝΑ, άκόλουθος: ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, ΚΙ-ΑΤΟΥ: ΤΙΟΧΕΝ, άκόλουθος: Ι-ΑΒΕΡΗΣ, γραμματείς: ΠΙΛΩ—ΠΩ, ταμίας: ΒΟΥ-ΦΑΝΓΓ. ΚΟ—ΖΑΝΗΣ: ΠΕΝΤΕ ΦΡΗΣ, άκόλουθος: ΚΑΒΟΥΡ. ΠΑΤΡΩΝ: ΤΑ—ΡΑΜΑΧΑΒΑ, άκόλουθος: ΦΑ—ΣΜΑ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: ΔΗ, άκόλουθος: ΦΙΛΑΔΕΥΘΕΡΟΣ ΚΕΡΚΥ—ΡΑΙΟΣ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΜΠΟΕΜ.

(ΚΓ' - 372)

—ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ—

Υποστηρίζεται υπό του ΚΕΡΑΥΝΟΥ. Η επιτυχία εξησφαλίσμένη!!

(ΚΓ' - 373)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΟΝΤΗ»
Ιδρυθέν εν Αθήναις έχων σκοπόν: Έξοπαθμα, ξεκιπάσμα, προκήρυξιν διαγωνισμών και σφοδράν καταπολέμησιν εναντίον της διμελούς Συμμορίας «Μ. Κ. Γ.» Προσεχώς άρχαιρεσίαι. Γιάβα, δεχομεθα πολεμον' δρίσατε χρηματικόν ποσόν καταβληθησόμενον εις νικητήν. Παιδιά, γιά τὸ Θεό, φυλαχθήτε από τὰς άποκαλύψεις του σπιθαμιαίου φωστήρα... Καταμπελν.

Χ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ και Σία
(ΚΓ' - 374)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Ε. Κ. Π.»
Αρχηγός: Κόμης Έράχ, Ύπαρχηγός: Ίον Άγροθ.

Αρχηγός: Κόμης Έράχ, Ύπαρχηγός: Ίον Άγροθ.

(ΚΓ' - 375)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Κ. Ε. Π. Γ.»
Αρχηγός: Κόμης Έράχ, Ύπαρχηγός: Πλοίαρχος Γράν.

(ΚΓ' - 376)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά, κάρτες, άλληλογραφώ. Άβρακόμη, Άβέρωφ 7—Γ, Αθήναι.

Στρίγγλα

(ΚΓ' - 377)

ΡΙΤΑ, δέν σου κάνει καρδιά νά αποχωρήσης από τὸ σαλόνι της Διαπλάσεως, ε;

ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(ΚΓ' - 378)

Διαγωνισμός: Ποιον επάγγελμα προτιμάτε και διατί; Προθεμία δίμηνος. Βραβεία δύο. Συμμετοχή 50λεπτος. Άνδρέαν Τζεβελέκη, Λευκάδα.

(ΚΓ' - 379)

«Μ. Κ. Γ.»

ΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ: "Ανθρωπος = Χαρ. Μοσχονάς, Μικρός Μετανάστης—Νιαγάσας, Πιτσιόκος = Άλ. Μοσχονάς, Ποντικάρος = Κυπριώτης, Μέλλων Πλοίαρχος = Γεωργόπουλος, Σαχλόπαιδο = Παλαμήδης. Όλοι αυτοί μέλη του Συλλόγου Μοσχονά. Αούα! Συμμορία «Όμιχλη» υποτάξου.

Οί Ιππόται της «Μ. Κ. Γ.»

(ΚΓ' - 380)

Ποθύμε νίκην άκαιρία και ψηψίζουμε τὰ ψευδώνυμα του συλλόγου «Θρίαμβος»: ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ, ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ με υπόσχεση 50 ψήφων. Σηιά, Ατράνταχτη, Ιδανισμός Νυχτολούλουδο, Δάφνη, Μπουφας, Κομήτης.

(ΚΓ' - 381)

Διαγωνισμός ποιήματος. Θέμα: "Ανατολή ήλιου. Συμμετοχή 50λεπτος. Προθεμία τρίμηνος. Βραβεία βιβλία. Ευστάθιος Φερεντίνος. Πλατεία Όλγας, Πάτρας.

(ΚΓ' - 382)

—ΙΙΙ=ΙΙΙ=ΙΙΙ=

(ΚΓ' - 383)

Διαγωνισμός καρτών. Προθεμία τρίμηνος. Συμμετοχή δεσμή. Βραβεία βιβλία. Άγγελικη Φερεντίνου. Πλατεία Όλγας, Πατρας.

(ΚΓ' - 384)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
Τήν έχεις, γιατί σου δρομίζει. (Ζήτω ή ανεξαρτησία): Έλαβα ευχαριστώ έστειλα.

Σμύρνη, Ίωνία, Έλαβα σās εύχαριστώ στέλλω. Post Karte δέν ανταλλάσσω με κανένα.

ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΓ' - 384)

Διαπλάσσειν, όποιος έχει πολλά μυαλά, ας μάς ανακαλύψη.

ΚΟΚΟΡΟΜΥΑΛΗ,

ΕΛΑΦΡΟΜΥΑΛΗ

(ΚΓ' - 386)

Ελλάδας Άγκαλιά, Ήλιογέννητη, Αθάνατη Ελλάδα, Πανταχού Παρών, Φωνή της Πατρίδος, Μεγάλη Ιδέα, Έλλάς του Μέλλοντος, Έλπιδοπλεχτη Πορφύρα: Σας ψήφισα. Ζητώ άλληλογραφίαν σας. Δίσις: Κωνστ. Πετράκη, Πλάτ Σοκάκι, Ήράκλειον Κρήτης. Περιμένο.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' - 387)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ.—α) Μ. Μυστικών, β) Καλλιτεχνικών Καρτών γ) Γελοιογραφιών. Στους στέλλοντας άπαντὰ με Κάρταν. Έκαστος διαγωνισμός δύο βραβεία. Προθεμία δίμηνος. Δίσις: ή άνω.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

[ΚΓ' - 388]

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ»
ΜΥΣΤΗΡ. ΔΙΑΠΛ. ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ
Εισέρχεται στον Διαπλάσειοκοσμο καλομασκαρεμένη, σκοπεύοντας νά ξεμασκαρώση όλους! Τρέμετε!! ...

Αρχηγός: ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ
Υπαρχηγοί: ΚΑΛΙΚΑΝΤΕΑΡΟΣ
ΒΡΥΚΙΛΑΚΑΣ

Αρχισυμμορίζται: ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ
Ίππόται, Συμμορίζται και Δόκιμοι, μυστικοί γι' άνιχνεύσεις. ΤΡΕΜΕΤΕ!! ;

(ΚΓ' - 389)

Διαπλάσσειν, εισερχόμενοι στο τεργνό σαλονάκι σας σκοπεύομεν νά σās κάμωμεν άνω κάτω γι' αυτό προφυλαχθήτε από μας:

ΦΑΝΤΟΜΑΣ, ΖΟΖΕΦ

(ΚΓ' - 388)

—ΙΙΙ=ΙΙΙ=ΙΙΙ=

(ΚΓ' - 390)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ,
Άρνούμαι τὸ ζουνάρι σας
Έγώ να άμολήσω
Και γαντι άν μου ρίξετε
Θε να μονομαχήσω.

ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' - 391)

ΤΡΟΥΓΕΡΑ,
Τ' αν και δέν σε γνωρίζω, πιστεύω ότι στην μονομαχία θά δεχθῆς νά είσαι μάρτυς μου.

ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' - 392)

ΞΑΣΤΕΡΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ,
δέν είμαι ο Πατρινός κι' αν σās γουσταρει, βάζουμε κανένα στοιχηματάκι: τί λέτε;

«Όμιχλη» και «Φρενοκομείο»:
Οί έξωφρενικές άποκαλύψεις σας... με συνεκλόνησαν! Στοιχηματίζω όσα όσα. ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' - 393)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»
Ιδρυθέν εν Βόλφ. Αρχαιρεσίαι: Αρχηγός ΣΦΑΛΤΗΣ, υπαρχηγός ΔΥΡΜΙΑΝ. Σκοπός: Προκήρυξις διαγωνισμών κ.λ.π. Συμμορία «Μ. Κ. Γ.» τίττεται στο πλευρό σου εναντίον του Μοσχονά.

(ΚΓ' - 394)

ΗΛΩΣΙΣ: Ο διαγωνισμός Μ. Μυστικών του Ίου τ. Άγροθ και Πεσεθδώνος ήλλας διευθύνουν: Άχιλλέα Γιωργαντά, Ιατρού Κηφισίαν.

(ΚΓ' - 395)

Ο Σύλλογος «Ίπποτής» μετωνομάσθη «ΑΞΙΓ». Δίσις ή ίδια.

(ΚΓ' - 396)

ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ: Βίων Παπαμιχαλῆς, Ηρασινης Διάβολος: Χαίμ, Κιτρινός Διάβολος: Νικολάκης, Ίουλιανός: Άγγελόπουλος πρέσβος συλλόγου «Δυρμπάν», Αρχιεπίσκοπος: Μάμαλος τὸ κρύβεις; (Έξακολουθεί).
Βοηθού! είμαι ο ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ

(ΚΓ' - 397)

Εισερχόμενος στο σαλονάκι μου χαιρετώ άπαντας. Άνταλίσω Μ.Μ. Μαυροθαλασσίτης

(ΚΓ' - 398)

—ΙΙΙ=ΙΙΙ=ΙΙΙ=

(ΚΓ' - 399)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ = Έλπιδοπλεχτη Πορφύρα = Άρδάμης. Σμύρνη = Βεϊνογλου. Ίππόλυτος = Μεσαλῆς. (τά λόγια περιττά !!) Βασίλης Άδάμης = Μπουλουγούρας. Αύτοκράτειρα = Χρηστίνα Βεϊνογλου. Έλληνικό Ίδανικό = Σκαλατίδης. Έπαναστάτης τὸ 1921 = Άνδρέας Βευγούκας, Δεβρτίσσα = Καραβούλια. Τρέμετε τὰ ανακαλύψετε τῶν Κεραυνιστῶν!

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

(ΚΓ' - 400)

«Σ. Β. Σ. Δ.»
ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
«Μ. Κ. Γ.» (Μανούσος, Καψομπέλης, Γκάβας). Γιά νά ξερίστε Αντί νά τρέψουμε, τρέμετε Σί ανακαλύψαμε, Άνδρωπος = Χαρ. Μοσχονάς, Μέλλων Πλοίαρχος = Γεωργακόπουλος. Αούα! άνακαλύψτε μας.

(ΚΓ' - 401)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»
ΣΕΙΡΑ Α' ΜΕΓ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: Καρτών και Μ. Μυστικών. ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Ποιήματο; και Γραμματισμόν. ΤΡΙΤΟΣ: Τί πράγμα είναι ο θάνατος, γραμμένο σε μία κατάλληλη κάρτα. ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Τὸ χαρμό που μοιάζει καλύτερα στο νερό πάνω σε μια ιδιόρρυθμη κάρτα ΠΕΜΠΤΟΣ: Δημοψήφισμα. Προθεμία τρίμηνος. Βραβεία δέκα. Συμμετοχή 50λεπτος γιά κάθε Δίσις. Αλέξανδρον Βεϊνόγλου, Άβέρωφ 7-Γ, Αθήνας.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' - 402)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ
Προθεμία δίμηνος. Βραβεία τρία. Αιμίλιον, Άβέρωφ 7—Γ, Αθήνας.

(ΚΓ' - 403)

Τήν Ήλιογέννητη όλοι ψηψίσατε. Ήλιογέννητη, δέχεσθαι φίλαν;

(ΚΓ' - 404)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ
= Μίλισης, Σειρά σας τώρα νά βρήτε την άπιαστη ΠΕΝΑ

(ΚΓ' - 405)

ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣΟ, Μαρίκα Μπαταράκη. Θυμήσου τὸ απόγεμα της εκτης Ίουλιού στην προκυμάλια. Ο Δαρεντούς... δόλκαρ δα υποστηρίζει τὸ ψευδώνυμ σου.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
(ΚΓ' - 406)

Αλησμόνητη Σμύρνη, τί γινεσαι; Δίσις, σέβλεπον τακτικά ανακαλύψέ με είμαι ή:

(ΚΓ' - 407)

ΜΕΛΙΣΣΑ
Παιδιά μου, τὸν τελευταίο ψηψο σας δώστε τον στον:

(ΚΓ' - 408)

ΥΠΟΠΤΟΝ ΤΡΕΛΛΟΝ

(ΚΓ' - 409)

Παιδιά μου, τὸν τελευταίο ψηψο σας δώστε τον στον:

(ΚΓ' - 410)

ΥΠΟΠΤΟΝ ΤΡΕΛΛΟΝ